

Semiidèntics

Muriel Villanueva

Narratives

Semiidèntics

Narratives
125

© 2021 Muriel Villanueva

© Ebru Sidar / Arcangel Images,
per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: gener de 2021
ISBN: 978-84-18197-43-7
DL B 22050-2020
Imprès a Romanyà Valls SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Semiidèntics

Muriel Villanueva

*A les meves tres mares, per ordre d'aparició,
i al meu germà*

La sesquizigosi és una tercera possibilitat de formació de bessons originada per la fecundació simultània d'un òvul per part de dos espermatozous. Se la considera un contínuum entre la monozigosi i la dizigosi i s'ha acordat anomenar aquesta mena de bessons «semiidèntics». Els dos únics casos descrits fins a l'actualitat daten de 2017 i 2019.

Ari

Canto per no parlar. Per no escopir.

Un bloguer gilipollas que no aixecava un pam de terra va escriure una vegada que quan canto escupo, que el meu rap no és música, que només soc una cria mimada fontent criaturades, com si em conegués de res, com si sabés una merda de la meva vida. No. Jo sé què i per què canto i ho faig així perquè em surt dels ovaris. I el que passa és que alguns tios no suporten que una tia amb poques tetes i amb un micro ompli un estadi i posi la penya a saltar com boja.

Jo no escupo, joder, jo agafo les paraules i les cuso en frases que formen com imatges i sé que foten mal però només vull que obliguin a pensar, a pensar de debò, sense xarxa, a cor obert. I si pensar fot mal no és cosa meva. Que s'hi posin fulles. D'afaitar. O ja s'ho faran.

T'ho dic a tu perquè no tinc ningú.

Ara ja ho saps, que canto per no parlar perquè no tinc ningú.

Tinc un estadi desbordat, a petar d'un públic que salta i que aixeca els punys quan canto, però és com un mar

dels de bandera vermella, que es remou i s'entortolliga i fa veure que respon als trons i fa veure que els putos llamps l'electrocuten, però que no escolta a ningú.

T'ho dic a tu, mirall, perquè jo sé que ets viu. Tu ets meu i jo soc teva, però ets líquid i hi ha algú a dintre teu, algú altre que no soc jo. I entre l'altre i jo no hi ha cap mena de boira.

Enganxo el nas a tu, fins a embrutar-te i tot. Llavors em miro als ulls. Em miro cada porus i cada puto error de l'epidermis, sento la pell tibant i les pestanyes em tremolen. I si em concentro molt puc quasi creure que el que hi ha a l'altra banda són carn i ossos, que hi ha algú viu, idèntic a mi, però no del tot. Algú que m'escolta, que em veu, que em diu que em mira i que és aquí. Algú a qui puc tocar.

No puc parpellejar. Si parpellejo tot se'n va a prendre pel sac, tot això se'm desintegra a les retines, fot un pet, desapareix. I em quedo sola, aquí, com sempre, un altre cop.

Aran

Balle per no parlar. Perquè, si no balle, em tombe a terra a mirar el sostre i el cap comença a fer-me voltes i llavors em pose a desvariejar.

Una crítica de dansa parisenca escrigué fa un parell de mesos que la meua dansa és única perquè combine la força dels ballarins amb la delicadesa de les ballarines. Reduccionista i conservadora, tot i les ínfules. Escrigué això sense saber el que només saben els meus amics més íntims, perquè per a la majoria soc un xic, perquè en aquest món només es pot ser o xic o xica, i jo no tinc ganes de discutir.

I a mi ballar m'encanta, clar que sí, però només ho faig per no parlar. Ben mirat, la dansa és la meua manera de parlar, perquè jo parle amb el cos, així, botant i girant i alçant el braç que tinc sencer i el braç que tinc a mitges.

T'ho dic a tu perquè no tinc ningú.

Balle per no parlar perquè no tinc ningú.

Em faig meu l'escenari i deixe que em parlen els cossos, els cossos dels altres, i faig com que parle amb ells, sí, i els abraçe, els alçe, els imite i ens dobleguem els uns dins

dels altres, ballem simetries i paral·lelismes, les xiques fan exquisideses, els xics ens tornem rajoles, i entre tots construïm miratges i el públic ens felicita però jo seguisc ficat en la meua quarantena infinita, en el meu silenci, que busca a la deriva altres silencis.

T'ho dic a tu, espill, perquè et sent meu i em sent teu, perquè eres líquid. Però hi ha algú dins teu, algú altre que no soc jo.

Apegue el nas a tu, quasi a tocar. Em mire als ulls. Em mire cada porus i cada error de l'epidermis, sent la pell estirada i les pestanyes em tremolen. I si em concentre molt m'adone que el que hi ha a l'altra banda són carn i ossos, que hi ha algú viu que viu en tu, idèntic a mi, però no del tot. Algú que m'escolta, que em veu, que em diu: «Et mire. Estic ací».

Si et travesse amb la mà, el toque.

«Estic ací, jo també, ací per a tu», li responc.

Miquel

No hi hauria anat mai, a veure un espectacle de dansa pura mariconada si no m'hi hagués convidat la Rut. (Li calculo poc més de cinquanta anys, així que me'n treu uns dotze o tretze, però està boníssima i em cau bé. De tota manera tothom sap que la Rut és bollera, encara que ella vagi dient que passa de les etiquetes i que només és una ànima lliure, així que amb ella no sucaré.)

Ha estat a la sala de reunions, mentre esperàvem els equips respectius, un a cada punta de la taula, jo ja assegut, ella encara dreta barallant-se amb el projector. Miquel, què fas aquest vespre, tinc dues entrades per veure la Jove Companyia de Dansa de València i m'ha fallat l'acompanyant. Sensacional. Una excusa com qualsevol altra, però he dit que okey sense rumiar-m'ho un segon. Abans d'això no havíem parlat mai gaire, més enllà de l'ascensor i dels sopars d'empresa, perquè els nostres departaments fan tasques poc interdependents (bé, o són interdependents o no ho són, no es pot ser poc interdependents; això és: els nostres departaments fan tasques radicalment aïllades, probablement per això podem anar

junts al teatre o al que sigui, dos caps de departaments interdependents no podrien anar mai de farra junts). Jo tenia claríssim que això d'avui acabaria en farra. Si no, per què hauria de xupar-me jo un xou de floretes i marietes de més de dues hores, eh?

Ens hem trobat a la porta del teatre. Ella ha baixat del taxi i jo, que soc un gentleman, m'hi he acostat amb el paraigua. Dos petons a les galtes. La Rut feia olor de perfum car. Gràcies, Miquel. Hem entrat del bracet per la porta daurada, deixant la pluja de les soles de les sabates a la catifa vermella, com un matrimoni de llarg recorregut (però d'aquells que encara follen (i follen bé)).

La sala, de les poques de Barcelona que no coneixia, no era immensa però tenia estil: seients de vellut amb braços de fusta tallada, llums d'aranya amb diamantets. Estava a parir. Teníem dues butaques estupendes, en una llotja de la primera planta, amb visió lateral, però molt a prop de l'escenari. La Rut estava impressionant (sensacional), vestit negre amb l'esquena descoberta, sabates de taló, cabellera castanya deixada anar, ben allisada, brillant. Jo intentava semblar a l'altura amb un trajo beix i una camisa gris perla, sense corbata. Abans de sortir de casa, m'havia repassat la barba i els cabells amb la màquina, al dos, com sempre. (Quan ella no mirava, em treia la suor de la calba amb un mocador que portava a la butxaca interior i corria a amagar-lo de nou.)

S'ha obert el teló i tothom ha callat. Llavors ha començat a sonar una música pretesament original, una bajanada electrònica, i un sol llum zenital ha il·luminat el centre de

l'escenari. En aquell moment ha aparegut ell, sota la llum, vestit d'un blanc arrapat. De primeres no me n'he adonat. El seu moviment era hipnòtic, i només en veia el conjunt. Al cap de poc, però, quan ja n'havien sortit un parell més i tot l'escenari s'havia il·luminat, he pillat que no tenia l'avantbraç esquerre. El primer que m'he preguntat és per què no se n'havia posat un d'ortopèdic si havia de sortir a lluir-se davant de tanta gent. Entre aquesta pregunta i la següent, m'ha passat pel cap el meu germà Pol, no el seu nom ni el seu record ni el dolor per tot, sinó la imatge de la seva boca deformada. I el segon que m'he preguntat ha estat quina edat devia tenir el ballarí aquest, i si no tindria aproximadament l'edat del fill que vaig perdre; el fill que vaig perdre i que no tenia avantbraç esquerre. (He hagut de treure el mocador i assecar-me la calba, la cara i el coll.) Després m'ha passat pel cap la possibilitat boja que la meva pobra ex, tan ordinària ella, m'hagués mentit, aquella nit de Nadal fa tant i tant de temps. I a poc a poc, com un obsés, amb el mocador a la mà, he anat maleïnt cada pirueta, cada salt, cadascun dels altres vuit joves de la companyia, cada braç que passava per davant del seu rostre i tot allò que m'impedís de comprovar si s'hi assemblava (si s'assemblava mínimament a ella, a la noia que espio però que no em coneix).

No he maleït el teló. Quan s'ha tancat, jo ja ho havia entès tot i m'havia desmaïat.

Blanca

El telèfon sonà prompte, molt prompte, quan les faroles encara estan enceses però al cel ja claregen els primers taronges del matí. Jo ja estava alçada feia estona, el café a la mà, i a més feia setmanes que sabia que la telefonada podia estar al caure, però així i tot, quan vaig entendre qui era, vaig dubtar si no estaria encara somniant. Em vaig tornar pedra, una estàtua entre Rut, que encara dormia, i el vidre gelat del balcó del dormitori, darrere del qual els plataners i els taxis de la Gran Via es tornaren glaç i es quedaren immòbils.

—Em sents? —La veu profunda de Francesc pareixia vindre d'una dimensió paral·lela—. Suposo que estàs en estat de xoc, oi?

No m'eixien les paraules, però vaig agafar aire i vaig intentar parèixer una persona en ple ús de les seues facultat.

—Sí, sí, perdona.

—Estigues tranquil·la. Ell està bé. Però agrairà tenir companyia a l'hospital el més aviat possible.

—Clar, clar.

Els ulls, empantanats, se me n'anaren cap al calaixet en

què havia guardat el tirallet inútil amb què feia tant que provava d'estimular-me els pits. Feia setmanes que havia deixat el tractament farmacològic, i tampoc no hi havia cap garantia d'èxit, però havia volgut provar-ho. El braç de Rut penjava nu davant de la tauleta, a mode de forrellat.

—Podries anar-hi avui mateix? —vaig sentir a l'altra banda de la línia—. Jo vindria a rebre't allà al vestíbul de l'entrada principal.

—Sí, sí. A... ara? Puc vindre de seguida, si et sembla bé. —Vaig deixar la tassa sobre el xifonier; res de café durant un temps.

—Ideal, Blanca. T'he trucat així que la mare biològica ha rebut l'alta. Em sap greu, perquè la renúncia porta signada ja tres dies, des del mateix dia del naixement, i semblava convençuda però va ser un part difícil i... Bé, que finalment he vist que no es retractaria. I no volíem... i tampoc volíem que tu...

—Ho entenc, Francesc, ho entenc.

No soc una boja que s'hauria plantat allà a fer el xou, eh?, vaig pensar, però no vaig dir-li-ho, perquè després de tantes entrevistes allò ell ja ho sabia. I vaig pensar: Sou molt espavilats, els funcionaris, i no heu caigut que aquests tres dies m'haurien anat de perles per a accelerar la inducció de la lactància. De tota manera, era cert que haurien estat els tres pitjors dies de la meua vida, o almenys els més insuportables, i allò sí que ho havien encertat.

El meu següent pensament fou: El meu fill porta tres dies sol, ha passat a soles els seus tres primers dies de vida,

sense els meus braços, que fa tant que l'esperen, perquè la senyora que el va parir necessitava anar-se'n a casa amb els punts del cony ben secs. Maleïda filla de... Vaig respirar. Jo no solia emprar aquell vocabulari, sempre havia estat un model de llengua per als alumnes i... Vaig fregar-me el front ben fort. A fora, el dia anava guanyant claror. D'alguna cosa havien de servir-me tots els consells que m'havien brindat els cursos de preparació a l'adopció, advertiments sobre «la gestió de les emocions en els moments difícils». Aquella dona havia donat la vida al meu fill i amb allò era suficient. M'ho vaig repetir tres vegades abans de dir-me el següent. Sí. Ara jo rebria un gran regal i hauria de lloar-la, compadir-la i respectar la seua decisió. Et lloe, et compadisc i respecte la teua decisió. Amén.

—El nen té...

—Sí?

—Una petita malformació.

Vaig intentar tornar a la conversa. Això ja m'ho esperava.

—Entenc.

—Al braç.

—D'acord.

—Li falta l'avantbraç esquerre.

—D'acord.

—I... es veu que té uns genitals ambigus. Encara que els metges, de moment, han escollit parlar-ne en masculí.

—Hm.

—Et sembla... bé?

Quina pregunta.

—No cal que em parega bé, Francesc. És així. És el meu fill i és així.

—Tranquil·la, Blanca. Sé que vas marcar la casella d'acceptació de..., perquè això accelera el procés als que, com tu... Vull dir que ja en tens trenta-cinc i sempre costa més, ja saps. En fi, que si no ho veus clar estàs en el teu dret de...

Vaig esbufegar sense fer soroll, per no faltar-li al respecte, però sí que el vaig tallar.

—Escolta, ja vaig passar per tot això durant les entrevistes.

—Pensa que ets mare soltera. No passa res si no ets la superdona que...

—Ho tinc clar.

—Així doncs, endavant? Ens veiem allà d'aquí un parell d'hores?

Un parell de segles, m'havia paregut sentir. Se'm faria etern.

—Sí, gràcies —vaig dir.

—Portaré la paperassa. I ja te n'explicaré els detalls.

—I...

—Sí?

—Té nom?

—No. Això et toca a tu.

Vaig endevinar-li un somriure a l'altra banda.

En penjar, em vaig girar cap a Rut. S'havia despertat i em mirava amb cara de ja ho sé tot, no cal que m'expliquis res. El seu perfecte cos nu, aquell perfum hipnotitzant, la cabellera llisa i infinita envaïen l'habitació, però jo quasi bé no podia sentir-ho.

—Avui mateix? —em preguntà.

Vaig fer que sí amb el cap, sense poder fer eixir la veu, perquè sabia que era un sí que era un no per a nosaltres.

Isqué del llit, s'acostà a mi i m'abraçà fort. Només el setí roig de la meua bata separava els nostres mugrons. Els cors ens bategaven tan fort que ja no se sentien entre ells. Volia dir-li: Encara estàs a temps de repensar-t'ho i de participar en la criança i estic disposada a compartir amb tu aquesta maternitat i bla, bla, bla, però feia mesos que m'havia jurat a mi mateixa no insistir-hi més.

—Crec que me n'aniré a València —vaig anunciar, sense que la idea m'haguera ni tan sols passat pel cap abans.

—Què vols dir? No vindran els teus pares a coneixe'l?

—Vull dir a viure, Rut. Igual una permuta o... De vegades fan concursos de trasllats i... El xiquet necessita una família i jo sola...

—I nosaltres?

Seguíem abraçades i jo mirava el llit desfet per damunt del seu muscle llisíssim. Vaig separar el meu cos del seu. Aquella havia sigut la nostra última abraçada però jo encara no ho sabia.

—Ai, no sé —vaig dir—. Estic feta un embolic. Si no vols viure ací i no vols...

—Ara no és moment de pensar en això, Blanqueta.

—Em va agafar pel mentó per a fer que la mirara—. Avui és el teu dia. El vostre dia. Viu-lo i en parlem més endavant. Puc esperar-vos aquí o prefereixes que no hi sigui quan arribeu?

—No ho sé. Després t'escric i et dic.

—Però vaig recollint les meves coses o...?

Vaig sacsejar el cap per a desfer-me dels seus dits.

—Que no ho sé, et dic. Si vols anar buscant un altre lloguer, tu mateixa. Ai, jo què sé.

Vaig obrir el calaix. Vaig agafar el tirallet i, per dins meu, vaig dir-li: Hui és el gran dia i tu i jo tenim faena. Inútil, espavila.

—Vaig a dutxar-me —vaig dir—. Sola, per favor —vaig aclarir en intuir que Rut em seguiria.

Manuela

Estic sagnant, estic sagnant, estic sagnant.

Encara no he trobat la manera de dir-li que m'ha deixat prenyada i que ja estic de vuit setmanes, i ja estic sagnant. No el puc perdre. Ara no. Aquest no.

Aquest fill és del Miquel i ara sí que no el vull perdre.

Això és un càstig del cosmos per haver-me tret aquell altre als setze anys, per no haver volgut tenir la criatura d'aquell bavós de cambrer que em va arrambar al pinball del bar quan ja no quedava ningú i sense demanar permís.

I ara estic sagnant.

No podia ser, no podia ser, si és que no podia ser.

Com havia de ser possible que l'executiu més jove i amb més futur de l'empresa s'enamorés de l'escanyolida de cabells aixafats que als vespres els treu la merda dels despatxos i passa les escombretes als vàters en què caguen, eh? Com havia de ser?

La sang és un missatge del cosmos perquè baixi de la nòria i posi els peus a terra.

Taxi!

A urgències. A l'hospital més pròxim.

Ni una compresa, m'he posat. M'he espantat tant amb la idea de perdre el Miquel que ni m'he canviat les calces i vinc aquí amb les taques de sang resseca enganxades, amb els pèls del cony ajuntats per la sang solidificada.

De tota manera, si l'embaràs falla i no li explico res, doncs no sabrà mai res i tampoc no passa res, oi?

Pago el taxi amb un grapat de monedes. M'agafo la panxa per baixar del cotxe, com si en tingués, com si servís de res. M'acosto a les portes de vidre, i en veure'm s'obren soles, com si jo fos algú.

El noi del mostrador em mira amb cara de peix bullit, del pal que aquí en venen moltes a fer-se ecos de gratis amb l'excusa de les pèrdues. Si vols m'abaixo els pantalons aquí mateix, imbècil.

No em fan esperar gaire. No em creuen, de moment, però tenen un protocol, això sí, i no se la juguen amb les prenyades. Cadira de rodes i tot, com un papa de Roma.

Per sort deixen que em tregui les calces a soles, en un lavabo maco i net, i em donen una esponja màgica que la mulles i treu sabó tota sola. Intento netejar-me bé però sobretot no deixar això fet un Cristo, perquè la companya que ho netegi no té cap obligació d'aguantar segons què, no fotem. Repasso la pica amb l'esponja, i amb paper de vàter eixugo del terra les gotes d'aigua bruta. En incorporar-me em veig el careto al mirall i foto pena. M'he engreixat un altre cop i estic pàl·lida com sempre, no hi ha manera. Quins cabells de merda. Em faig una cua amb la goma que porto al canell però ni així.

Embolcada en un llençol de cintura en avall, surto del lavabo i em fan seure i obrir de cames. Tranquil·la, Manuela, respira, serà un momentet. La polla aquesta de plàstic congelada que em fiquen a dins per mirar què passa porta condó, quins collons. A mi no em ve d'aquí, doctora, però faci, faci. Ella i un tio de pràctiques, crec, es miren la pantalla, es parlen fluix entre ells, després em somriuen amb la típica puta condescendència. Està tot bé, Manuela, estigues tranquil·la. De vegades les pèrdues a l'inici de l'embaràs ens espanten però has tingut sort, està tot bé.

Diu això i després em pregunta que si estic preparada per a una notícia bomba i que respiri, que hi ha qui se n'alegra i hi ha qui s'espanta, però que a ella li sembla una gran alegria. Somriu, mira l'altre, que també somriu. A veure si s'està de rotllos i ho deixa anar ja, coi, tanta intriga, tanta intriga. Aleshores em mira amb cara de fada padrina i somriu massa i diu coses com placenta única i sacs amniòtics i bessonada i bessons idèntics.

Bessonada. Ha dit bessonada? Ho ha dit. Com collons m'ho faig per mantenir una bessonada? Em venen basques, el cor em puja a la gola, provo de respirar, tanco els ulls, em tremola un genoll.

No estic sola, no estic sola, no estic sola, aquest cop no.

Penso en el Miquel, en els pares tan macos que diu que té i que diu que me'ls vol presentar, penso en ells i en si no el desheretaran per voler ser pare als vint-i-dos amb una pobra noia de vint-i-un que no té ni per a pipes i en com els caurà la bava quan pensin en una bessonada i evito pensar en el meu pare, que semblava mut, i evito re-

cordar una mare de qui en realitat no recordo res més que els colzes enganxats a la barra de qualsevol bar.

Penso en el Miquel i penso en bessonada i tanco els ulls i somric i deixo caure el cap sobre la butaca, encara oberta de cames.